

KLAUW HAND

Mike & Rachel Grinti

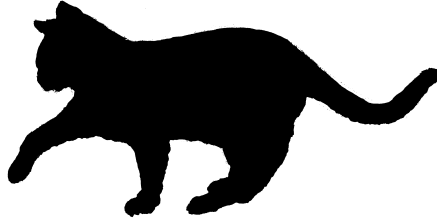
Oorspronkelijke titel: *Claws*
Oorspronkelijke uitgave: Chicken House
Copyright © 2012 Mike & Rachel Grinti
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 Chicken House,
Vianen/Antwerpen

Vertaling: Sabine Mutsaers
Vormgeving omslag: Naja Toebak
Omslagillustratie: Kennedy Simpson
Binnenwerk: ZetSpiegel, Best
Illustraties binnenwerk: Mike Janssen

ISBN 978 90 443 3881 2
ISBN e-book 978 90 443 3964 2
NUR 283
D/2013/8899/10

www.chickenhouse.eu
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Wonderling-weetje van de dag:

Het woord 'wonderling' werd oorspronkelijk gebruikt als benaming voor trollen. Tegenwoordig verwijst het algemeen naar magische wezens zoals dwergen, rattenvangers, toverkollen en katten.

– WonderlingWiki.org

'Is dat 'm?' vroeg Emma toen ze stopten voor een roestige grijze stacaravan. De tuin was overwoekerd met onkruid en afgezet met een verrot houten hek. Achter de stacaravan markeerde een rij eikenbomen de grens met het magische woud.

'Dat is het,' zei haar vader. 'Ons nieuwe huis.'

Emma kreeg er buikpijn van. Ze wist niet wat ze moest zeggen. Hun vorige huis was niet groot, maar het lag in de buurt van haar vriendinnen en er waren een bibliotheek en een park waar ze lopend naartoe kon. Ze miste het nu al. Hier stonden allemaal gammele caravans, de wegen zaten vol kuilen en de enige plek waar ze te voet naartoe kon was het woud. De bomen stonden dicht op elkaar, met daartussen enorme braamstruiken en onkruid dat tot Emma's middel kwam. Jaren geleden, nog voor haar geboorte, was het magische woud zomaar ineens ontstaan en had het de halve stad opgeslokt. Nu lag het daar roerloos en dreigend.

Dit was allemaal de schuld van haar zus Helena. Ze hadden niet hoeven verhuizen als Helena niet drie maanden geleden was verdwenen. Maar Emma probeerde nu niet aan Helena te denken. Ze was het huilen zat. Je schoot er niets mee op. Ze kreeg haar zus er niet mee terug. En intussen deed ze haar best om niet te denken aan wat haar vriendinnen zouden zeggen als ze erachter kwamen dat ze in een caravan tussen de wonderlingen woonde. Ze had geprobeerd haar ouders duidelijk te maken hoe erg dat was, maar ze luisterden niet. Soms leek het wel alsof ze vergeten waren dat zij er ook nog was.

‘Is er wel gewoon stromend water?’ vroeg ze. ‘We hoeven toch geen emmers buiten te zetten als het regent, hè?’

‘Er is water en elektra en alles,’ zei haar vader. ‘Het valt best mee, dat belooft ik je.’

Haar vader had ook beloofd dat de politie Helena zou vinden. En daarna dat de speurders die hij had ingehuurd haar zouden opsporen. Twee beloften die hij niet was nagekomen. Emma wist dat hij er niets aan kon doen, maar toch. Als je iets beloofde, moest je je eraan houden.

‘Het is maar tijdelijk,’ verzekerde haar moeder haar. ‘Tot we onze financiën op orde hebben en je vader een paar dingen heeft geregeld.’

‘Beschouw het maar als een avontuur,’ voegde haar vader eraan toe. ‘De politie zegt dat het hier veilig is voor mensen, zolang we niet in het woud komen.’

‘Zolang we niet in de achtertuin komen, zul je bedoelen.’

‘Alleen jij niet,’ zei haar vader. ‘Wij mogen wel in de tuin komen.’ Hij keek vanaf de passagiersstoel glimlachend naar haar om.

Het was geen erg overtuigende glimlach. Emma wist dat hij probeerde te doen alsof er niets aan de hand was, maar elke dag dat Helena niet terugkwam, werd zijn gezicht magerder en kreeg hij meer grijze haren.

‘Wat voor wonderlingen zitten hier eigenlijk? Ook trollen en

zo?’ Ze had op WonderlingWiki over trollen gelezen, maar ze had er nog nooit een in het echt gezien. Tegenwoordig bleven ze meestal in het woud, zoals veel wonderlingen die te afwijkend of te gevaarlijk waren om tussen de mensen te wonen. Maar niet te gevaarlijk voor Emma’s nieuwe achtertuin.

In hun oude buurt hadden niet veel wonderlingen gezeten. Ze had ze hooguit eens gezien wanneer ze de stad in ging of langs het woud reed, en dan alleen nog door het raampje van de auto. Een ontmoeting met een trol of een harpij klonk een stuk spannender wanneer je erover las op WonderlingWiki dan wanneer je ze als burens dreigde te krijgen.

Ze tuurde langs de caravan en probeerde naar de donkere schaduwen in het woud te kijken, maar ze wist niet eens hoe je zou kunnen zien of er zich daar trollen bevonden. Uit de plaatjes die ze had bekeken, maakte ze op dat trollen heel groot waren, met een rotsachtige huid die begroeid was met planten. Misschien zag je ze niet tussen de bomen, tot het te laat was...

‘Je vader zegt dat hier alleen dwergen en een paar saters en dryaden zitten,’ zei haar moeder.

‘Voornamelijk dwergen,’ zei hij, op zo’n toon dat Emma zich afvroeg wat hij voor hen achterhield. ‘Die zijn toch niet zo raar?’

‘Hm. Misschien zou het niet raar zijn als wij ook dwergen waren,’ antwoordde Emma, maar ze was wel enigszins gerustgesteld. Dwergen, saters en dryaden schenen niet al te gevaarlijk te zijn.

Ze stapten uit de auto en haar moeder maakte de kofferbak open. Ze pakten ieder een doos en liepen daarmee het metalen trapje naar de voordeur van de stacaravan op.

‘Dus je hebt je niet laten afschrikken,’ riep iemand bij de naastgelegen caravan.

Emma keek opzij en zag een man in een groot bubbelbad zitten. Nou ja, man... Alleen de bovenste helft was man. Ze wist tamelijk zeker dat zijn onderlichaam een slangenlijf was. De punt van zijn geschubde staart hing over de rand van het bad. Emma

werd misselijk bij de aanblik van de glinsterende schubben en hoewel ze wist dat het onbeleefd was, kon ze een huivering niet onderdrukken. Ze probeerde zich te concentreren op het gezicht van de man.

‘Ik zag je laatst met dozen sjouwen en ik dacht: er kan hier toch niet een méns komen wonen? Maar daar sta je dan, en nog wel met een gezinnetje.’ Zoals hij het zei, klonk het bijna als een vraag, alsof hij het net zo raar vond om een mensenbuur te hebben als dat zij het gek vonden om tussen de wonderlingen te gaan wonen.

‘Ja, hier zijn we dan,’ zei Emma’s vader zo vriendelijk als hij kon. ‘Ik ben Chien Vu en dit zijn mijn vrouw Hanh en mijn dochter Emma.’

‘George. George Simbi,’ zei de slangenman.

‘Aangenaam kennis te maken, George,’ zei haar vader. Er viel een ongemakkelijke stilte. ‘Jij bent toch een naga? Ik heb veel van jullie, eh... soort gezien toen ik als kind in Vietnam woonde, maar dit is mijn eerste echte ontmoeting met een naga.’

‘Nee, dat denk je maar,’ zei meneer Simbi een tikkeltje kil. ‘De naga mogen dan op ons lijken, ze komen vooral voor in Azië. Ik ben een coatl, die je voornamelijk ziet in wat jullie Midden-Amerika noemen en op een paar plaatsen in Zuid-Amerika.’ Hij klonk hetzelfde als Emma’s leraren.

‘O,’ zei haar vader. ‘Dat wist ik niet.’

‘Stoor je niet aan hem, George,’ zei Emma’s moeder snel. ‘Hij kan nogal onhandig uit de hoek komen. Zo is hij nu eenmaal. We kunnen het vast prima met elkaar vinden hier.’

‘Ach, het geeft niet,’ zei meneer Simbi met een zucht. ‘Mensen nemen nooit de moeite om meer over ons te weten te komen. Niet dat je het ze kwalijk kunt nemen. De meeste wonderlingen die je hier zult tegenkomen zijn respectabele burgers zoals ik, maar sssomsss...’ Hij maakte de zin niet af en keek sissend langs hen heen naar de stacaravan aan de andere kant naast die van hen.

Emma volgde zijn blik. Ze meende tussen de gesloten luxaflex door iemand naar hen te zien gluren – een paar ogen en een gerimpelde huid – maar toen ze even met haar ogen knipperde, was het gezicht verdwenen.

Haar moeder legde een hand op haar vaders arm. ‘Chien, wat bedoelt hij daarmee?’ vroeg ze zacht.

‘Niks, niks, gewoon... Je weet dat we hier vlakbij het woud zitten. Snap je wel?’ antwoordde Emma’s vader. Meneer Simbi leek iets te willen zeggen, maar haar vader praatte er snel overheen. ‘Het was leuk u te ontmoeten. We spreken elkaar binnenkort wel weer. Kom mee, Em, ik ga deze spullen wegzetten voordat mijn armen eraf vallen.’

Hij hield de deur open voor Emma en haar moeder en zette de doos die hij had gedragen ertegenaan om te voorkomen dat hij zou dichtvallen. Terwijl Emma naar binnen liep, vroeg ze zich af hoe het zat met de glurende ogen naast hen. Ze zagen eruit als mensenogen, dacht ze, maar dat gold ook voor die van meneer Simbi... als je de rest van zijn lijf niet zag.

In de stacaravan hing een zware, mufte lucht. Het tapijt was rafelig en zat vol vlekken, en aan de randen van het plafond zaten zwarte schimmelplekken. De gordijnen waren oud en hingen aan de onderkant aan flarden. Haar ouders hadden de meeste spullen uit het oude huis van tevoren al hierheen gebracht en de hele huiskamer stond vol opgestapelde dozen. Het voelde heel krap aan.

Emma zette de doos die ze mee naar binnen had genomen boven op de dichtstbijzijnde stapel. ‘Ach, zo erg is het nou ook weer niet,’ zei ze, ook al was het tamelijk erg. ‘Als jullie de boel schoongemaakt hebben.’

‘Als wij sámen de boel schoongemaakt hebben,’ verbeterde haar moeder haar.

Misschien zou het echt niet zo erg zijn als ze dacht. Misschien was het inderdaad een avontuur. Hun oude huis was zonder Helena bijna te groot en te stil geweest. Haar zus mocht dan soms luidruchtig en irritant zijn, ze had de ruimte wel gevuld met

haar kleding en tijdschriften en interessante rommeltjes, en je kon met haar lachen.

‘Wil je een rondleiding?’ vroeg haar vader. Hij gebaarde naar de keuken. Die was van de huiskamer afgescheiden door een houten ontbijtbar. ‘Dit is de keuken. Niet echt professioneel, maar we doen het er maar mee. Als je er doorheen loopt, zie je aan je rechterhand jouw slaapkamer en achteraan de onze.’

Emma liep naar het smalle gangetje achter de keuken en bleef toen staan. Een paar dozen in de keuken waren opengescheurd en de tegelvloer lag bezaaid met cornflakes.

‘Mam! Je hebt niks gezegd over muizen.’

Haar moeder kwam aangesneld en zette grote ogen op toen ze de puinhoop zag. Ze bukte en streek met haar vinger over een grote haal in de bovenkant van de doos. Opengescheurd door een klauw. ‘Die lijkt me te groot voor muizen. Ik hoop niet dat we de bestrijdingsdienst moeten bellen, we hebben nu geen geld om...’

‘Het zijn vast ratters!’ zei Emma. ‘Wedden? Dikke vette ratters uit het woud.’

‘Vast niet,’ zei haar moeder aarzelend. ‘Wij hebben geen geheimen waarin ratters geïnteresseerd zouden zijn. En die zitten al helemaal niet in de cornflakes. Waarschijnlijk is het gewoon een wasbeer en hebben we hem al weggejaagd. Als jij je kamer gaat inrichten, ruim ik de boel hier wel op. Goed?’

‘Toch denk ik dat het best eens ratters kunnen zijn,’ mompelde Emma, en ze pakte de doos die ze had meegebracht en liep de gang in.

Maar bij de deur van haar nieuwe slaapkamer aangekomen bleef ze stokstijf staan toen ze een krabbelend geluid hoorde. Daar was het weer: een soort gekras van... klauwen op metaal?

‘Eh... hallo?’ fluisterde ze tegen de deur. ‘Is daar iemand?’

Emma klemde de doos tegen de deurpost en legde haar hand op de klink. Haar hart bonsde. Ze wist niet of ze wel wilde zien wat zich daarbinnen ophield. Maar het was haar slaapkamer en ze kon niet eeuwig voor de deur blijven staan.

Ze haalde diep adem en duwde de klink naar beneden. De deur zwaaide open en op hetzelfde moment vloog een metalen luchtrooster in een hoek van de kamer terug op zijn plaats. Emma liet de doos met een plof op de grond zakken en holde naar het rooster. Ze hurkte neer en gluurde door de spleten in de hoop iets te zien, maar het was te donker.

‘Waag het niet om terug te komen!’ riep ze door het rooster. Ze trilde helemaal en voelde zich belachelijk.

Er galmde een geluid door het rooster dat alleen maar gelach kon zijn. Daarna hoorde ze niets anders dan haar eigen ademhaling. Even bleef ze daar stokstijf zitten. Dit was duidelijk geen wasbeer. Wasberen lachten je niet uit. En het beest was te klein voor een ratter. Volgens WonderlingWiki hadden ratters het formaat van kleine mensen, al had Emma er nooit een gezien. Ze bleven in het woud, omdat niemand ze om zich heen wilde hebben. En niet alleen omdat het reuzenratten waren die konden praten. Iedereen zei dat ratters van alles over je te weten konden komen, dingen die anderen niet mochten weten.

Maar op dat moment had ze nog liever ratters gehad dan wat zich nu onder hun huis ophield. Wat voor wezens zouden zich allemaal schuilhouden in het woud? Misschien wel enge beesten waar WonderlingWiki niets van afwist, die ’s nachts als ze lag te slapen kwamen aansluipen en...

Ze schoof de doos tegen het rooster aan. En als hij nou eens niet zwaar genoeg was? Ze moest iets stevigere hebben. Nog wat extra dozen, en misschien een rol tape.

De kamer was nog geen twee meter breed. De hardhouten vloer zat vol vlekken en krassen en het raamkozijn was scheefgezakt en zag geel van het vuil. Ze trok haar neus op. Het rook alsof hier een dier had geleefd. In de hoeken lagen plukken vuilwitte haren.

‘Emma, wat ben je aan het doen?’ riep haar moeder. ‘Je zou toch je spullen naar je kamer brengen?’

Emma sloop voorzichtig de kamer uit, met een schuin oog op de doos, om in de gaten te houden of die niet werd weggescho-

ven. Via de keuken liep ze terug naar de huiskamer. ‘Ik wil eerst de auto leeghalen,’ zei ze. Ze wilde zo snel mogelijk die caravan uit.

‘Als je maar meteen iets pakt wat je kunt gebruiken,’ zei haar moeder. Ze was nog bezig de troep in de keuken op te ruimen. ‘En blijf in de buurt, hè?’

‘Ik kan heus wel op en neer naar de auto lopen zonder te verdwalen, hoor,’ zei Emma.

Haar moeder keek naar haar op. ‘Ik meen het, Emma. Niet in je eentje gaan dwalen, bij het woud vandaan blijven en niet met vreemden praten. Je hoeft niet onbeleefd te doen, maar probeer verstandig te zijn. Als het niet goed voelt, kom je meteen naar huis.’

‘Goed, ik zal voorzichtig zijn,’ zei Emma. Haar moeder was niet meer zo overbezorgd geweest sinds de periode vlak na Helena’s verdwijning. Het was nog niet eens donker buiten en meneer Simbi leek eerder het type om haar de les te lezen dan om haar iets aan te doen.

Ze liep naar buiten en hield haar blik strak op haar voeten gericht terwijl ze het trapje afliep en naar de auto ging.

‘Wat doe jij hier?’ klonk een schorre stem rechts van Emma. Ze schrok zich rot en draaide zich met een ruk om, waardoor ze bijna van de laatste trede viel. In de tuin van hun andere burens stond een krom oud vrouwtje zonder tanden, dat Emma aanstaarde. ‘Ze zeggen altijd dat mensenkinders zich niet tussen de wonderlingen begeven.’

Het waren dezelfde ogen die ze naar buiten had zien gluren vanuit de stacaravan naast hen, en de oude vrouw kwam haar merkwaardig bekend voor. Haar gerimpelde gezichtje had iets vertrouwds, al wist Emma zeker dat ze haar nog nooit had gezien. Ze had heldere, pientere oogjes.

‘Ik ben geen kind, ik ben twaalf,’ zei Emma.

De oude vrouw stak snuffelend haar neus in de lucht. ‘Een kind nog, een kind nog,’ zei ze zangerig.

Er stak een briesje op, en Emma rook kaneel en versgebakken koekjes. ‘Bent u iets aan het bakken?’ vroeg ze. Ze boog zich voorover en snoof diep.

De oude vrouw begon te lachen. ‘Niets aan te doen, niets aan te doen. We ruiken allebei eten, maar we lijden allebei honger.’

De geur veranderde. In plaats van koekjes rook Emma nu een Vietnamees toetje met kokos, banaan en gember. Het water liep haar in de mond en ze voelde een steek in haar hart. Het was haar enige herinnering aan haar opa, die was gestorven toen ze nog klein was. Het oude vrouwtje leek haar heel aardig en lief. Emma had zin om bij haar naar binnen te gaan en te vragen of ze wat van het toetje mocht proeven.

Ze deed al een stapje in de richting van de caravan.

‘Blijf bij haar vandaan, feeks!’ riep meneer Simbi vanuit zijn bubbelbad.

Emma deinsde achteruit, tot ze met haar rug tegen de auto stond. ‘Bent u een feeks?’

‘Slangen.’ De oude vrouw spuugde op de grond. ‘Sissende, slijmerige krenge die je altijd voor de voeten lopen.’

Volgens WonderlingWiki kon je feeksen alleen herkennen aan een dubbele rij haaiantanden die schuilging achter hun tandvlees. Het drong nu pas tot Emma door dat als je zo dichtbij was dat je die tanden kon zien, het waarschijnlijk al te laat was.

Ze zag nu dat de feeks een lange, vormeloze bruine jurk vol vlekken droeg en ze had een grijze sjaal om haar hoofd gewikkeld. Ze had geen schoenen aan en haar gele teennagels waren lang en gekruld. Ze zag er nu niet meer aardig of lief uit.

‘Blijf uit haar buurt, vooral ’s avonds,’ zei meneer Simbi. ‘De overheid heeft haar tanden laten trekken zodat ze geen kinderen meer kan opeten, en ze mag hier gratis wonen. Maar feeksen zijn niet te vertrouwen. Ik wil wedden dat ze het niet kan laten om andermans kind te koken, ook al kan ze het niet opeten.’

‘Ja, ja, hoor de slangenman eens sissen,’ zei de oude vrouw. ‘Feeksen zijn gevaarlijk. Niet te vertrouwen.’ Ze stak haar neus

weer in de lucht, smakte een keer en graaide toen in de zakken van haar vormeloze jurk, waar ze twee watjes en een flesje met een heldere vloeistof uit tevoorschijn haalde. Toen ze het plastic dopje eraf draaide, drong de scherpe geur van alcohol en peper-munt Emma's neus binnen. De feeks bromde binnensmonds, doordrenkte de watjes met vloeistof en stopte ze in haar neus.

Emma schuifelde zijwaarts langs de auto naar de voordeur van haar eigen stacaravan. Ze had een droge mond en haar hart ging als een razende tekeer. Ze stelde zich voor dat ze de stacaravan van de feeks inging en er nooit meer uit zou komen. De zoete geur van het toetje verdween toen Emma zich afvroeg hoe feeksen eigenlijk kinderen kookten.

'Nu ben je bang, hè?' zei de feeks met een enigszins nasale stem. Met waterige ogen en een tandeloze grijns deed ze een stap naar voren. 'Jullie zullen je nog wel bedenken en gaan verhuizen. Dan hoef ik jou niet steeds te ruiken en de hele tijd honger te lijden.'

'Ha! Denk je dat ze hier zouden wonen als het niet per se hoefde?' vroeg meneer Simbi. 'Waarom zouden ze zich iets van jouw honger aantrekken? Nee, je zit mooi met ze opgescheept!'

'Ik ben niet bang,' zei Emma, maar haar stem trilde. 'Niet nu ik weet dat u geen tanden meer hebt.' Ze kon ieder moment weghollen. De caravan en haar ouders waren vlakbij.

De feeks wierp haar een vernietigende blik toe.

'Ik zou hier ook liever niet wonen,' zei Emma, en plotseling stroomden de woorden naar buiten, alsof de feeks haar lieve oude oma was. 'Mijn vader wilde hierheen omdat hij dacht dat de wonderlingen hem misschien zouden helpen als hij een van hen werd. Alsof zij Helena wel zouden kunnen vinden. Dat is mijn zus. Ze is van huis weggelopen en de politie kon haar niet vinden, dus hebben mijn ouders privédetectives in de arm genomen. Maar die konden haar ook niet vinden, en mijn vader raakte zijn restaurant kwijt. We hebben nergens geld voor, en mijn moeder zegt dat het hier goedkoper is en dat...'

'Hoe oud was ze?' vroeg de feeks.

‘Wat? O, zestien. Bijna zeventien.’

‘Hm, nee, dan heb ik haar niet opgegeten,’ zei de feeks. Haar woorden klonken geruststellend, al had dat niet het geval moeten zijn. ‘Als ze zo oud zijn, jaag ik er niet graag meer op. Ze zijn niet bang genoeg als ze verdwalen. Je ruikt ze minder goed. Maar er is er wel een geweest, doodsbang en helemaal alleen... Het is heel lang geleden, maar ik herinner me het kraken van zijn botjes en het zachte beenmerg... o, heerlijk zoet. Het was een rat-terkind, die hebben lekker veel krokante botjes.’ Ze zoog op haar tandvlees. ‘Ze smaken heel anders dan mensenkinders, al moet je even door hun vacht en dat gepiep heen.’

Er trok een rilling langs Emma’s ruggengraat en ze werd mis-selijk. Ze greep naar haar maag en haalde een paar keer diep adem. Ook al had ze dan misschien over feeksen gelezen op WonderlingWiki, het was een stuk erger om dit verhaal van een echte feeks te horen, en de manier waarop ze het vertelde...

‘Wat, eh... wat eet u nu u geen tanden meer hebt?’

De feeks trok een zielig gezicht. ‘Vlees uit een blikje. Het smaakt naar krijt, ik krijg er buikpijn van en loop de hele dag winden te laten, en toch zit ik nooit, maar dan ook nooit lekker vol.’ Zuchtend wreef ze over haar buik. ‘Maar ik word tenminste niet opgejaagd. Het valt niet mee voor een oude feeks: het woud zit vol ratters en brulders, en verder stikt het overal van de mensen. Dus eet ik uit blik, dan heb ik rust. Tot vandaag.’

‘Je moet geen medelijden met haar hebben!’ riep meneer Simbi. ‘Ik heb nooit begrepen waarom de mensen eerlijke, hardwerken-de lui zoals ik slecht behandelen terwijl zij hier gratis mag wonen.’

‘Ik heb nooit van slangen gehouden,’ zei de feeks, wat harder nu. ‘Hun eieren zijn smerig vanbinnen en als je de kleintjes eet, is het alsof je wormen naar binnen werkt.’

‘Alsof jij ooit bij een nest coatl-eieren in de buurt zou kunnen komen. Toen mijn volk nog heerste over het rijk der Azteken, joegen we voor de lol op jullie tot de allerlaatste feeks dood en ver-brand was!’

‘Emma, wat is er aan de hand?’ Haar moeder kwam het metalen trapje af gelopen. ‘Wat heb je tegen meneer Simbi gezegd dat hij zo...’ Ze zweeg abrupt toen ze de feeks zag. ‘O! Neem me niet kwalijk, ik had u niet gezien. Woont u in die caravan? Ik dacht dat er hier verder geen mensen woonden.’

‘Ze is geen mens, ze is een feeks,’ zei Emma. ‘Maar ze heeft haar tanden niet meer, dus ik denk...’

Haar moeder kneepte zo hard in de trapleuning dat haar knokkels wit werden. ‘Juist, ja. Emma, ga onmiddellijk naar binnen.’

‘Maar...’ wilde Emma protesteren, ook al zou ze niets liever doen dan maken dat ze bij de feeks uit de buurt kwam.

‘Nu meteen!’ Haar moeder riep in de richting van de caravan: ‘Chien! Kom eens hier!’

Emma hoorde haar vaders voetstappen door de keuken dreunen en toen galmen op het metalen trapje. ‘Wat is er?’

‘Dat daar.’ Emma’s moeder wees naar de feeks. ‘Dát is er. Zou je me alsjeblieft willen uitleggen hoe het kan dat dat... ding naast onze dochter woont?’

De feeks knikte en kwam naar Emma’s ouders toe gehobbeld. ‘Niet veilig, niet veilig voor een mensenkind. Ja, u moet verhuizen, uw kind beschermen tegen akelige monsters.’

‘Hanh, rustig nou,’ zei Emma’s vader, en hij stak zijn handen op. ‘Volgens de politie is ze volkomen ongevaarlijk en overdag blijft ze toch meestal binnen. Ik had het je willen vertellen, maar ik weet het ook pas twee dagen en nu we het huis praktisch verkocht hebben...’

‘Hoe durf je “rustig nou” tegen me te zeggen!’ riep haar moeder. Ze schakelde over op Vietnamees en raasde verder. Het was meestal een slecht teken als haar ouders Vietnamees spraken.

Dus dit was nu haar leven, besefte Emma. Ze wilde daar weg – weg van meneer Simbi, van de feeks en vooral van haar schreeuwende ouders – maar waar moest ze naartoe? De weg af lopen? Het woude in?

Voor één keer deed ze wat haar moeder haar opdroeg en ze

ging naar binnen. Niet dat het in de caravan veel beter was, met haar stinkkamertje en dat ding in het rooster dat haar uitlachte. Haar moeder maakte zich druk om die tandeloze oude feeks terwijl er pal onder hun caravan iets engs zat. Ze mochten blij zijn als ze de volgende dag haalden.

In de huiskamer kon ze nergens zitten, dus plofte ze neer op een van de dozen. Wat zou Helena nu gedaan hebben? Zij leek altijd overal een oplossing voor te hebben. Emma dacht terug aan hoe het vroeger was, aan wat ‘normaal’ was geweest. Haar oude huis, haar oude kamer. Haar zus.

Waarschijnlijk zou Helena iets sarcastisch hebben gezegd: dat het haar niet kon schelen dat hun ouders ruziemaakten of dat ze het huis waren kwijtgeraakt. Daarna zou ze op haar gemak in haar feeëntijdschriften met glitter gaan zitten bladeren, lyrisch over de beschrijvingen en illustraties van al die mooie kleren en dure feestjes.

Emma had altijd gedacht dat Helena het niet echt meende als ze zich zo gedroeg, maar misschien kon het haar allemaal echt niet schelen. Waarom zou ze anders weggelopen zijn zonder Emma iets te vertellen? Ze kon toch best even bellen of een berichtje achterlaten op Emma's HangOut-prikbord of zo?

Ze wilde dat Helena terugkwam. Dan zou alles vanzelf goedkomen. Dan zou ze zich niet zo alleen voelen.